

Πνευματική επικοινωνία 2ο

Ένα περιστατικό με τον Ρώσο στάρετς (γέροντα) Ζωσιμά (1850-1936) ή Ζαχαρία κατά το βαπτιστικό του όνομα:

...Τελικά, ο Στάρετς έμεινε κατάκοιτος, διότι ήταν τόσο άρρωστος που δεν υπήρχε καμιά ελπίδα αποκατάστασης της υγείας του. Ήταν έτοιμος με χαρά να περάσει στην αιωνιότητα και είχε πληροφορία από τον Θεό ότι θα πέθαινε σε λίγες ημέρες. Ο Στάρετς διάβασε την ευχή εις ψυχορραγούντας μόνος του, και έψαλε τον κανόνα της Αναστάσεως σιγά, με μια φωνή που μόλις ακουγόταν. Τότε όμως, ξαφνικά, αισθάνθηκε μέσα στην καρδιά του, ότι ο Μητροπολίτης Τρύφων, τον ήθελε και ότι ο Κύριος θα παρέτεινε την ζωή του και θα του χάριζε λίγο χρόνο ακόμα.

«Τι είναι αυτό; Γιατί;», στέναξε ο Στάρετς στην προσευχή του. «Μα, γιατί με θέλει τόσο πολύ ο Βλαντίκα Τρύφων; Νομίζω πως θα τον φωνάξω εδώ. Ας μου πει ο ίδιος Τι σημαίνουν όλα αυτά».

Τότε ο Στάρετς πήρε το κομποσχοίνι του, το έβαλε στο μέτωπό του και μπροστά στην νοικοκυρά του διαμερίσματός του Ε.Γ.Π. είπε: «Λοιπόν, ας είναι το κομποσχοίνι αυτό ένα τηλέφωνο για μένα. Τρύφων, αγαπητέ μου, έλα εδώ σε μένα αμέσως. Ήμουν έτοιμος να πεθάνω, αλλά η καρδιά μου μου λέει ότι με θέλεις ακόμα. Έλα για να μιλήσω μαζί σου».

Η νοικοκυρά κοίταξε τον Στάρετς με οίκτο:

-«Τώρα, γιατί κοροϊδεύετε και κάνετε τον τρελλό; Λέτε πως το κομποσχοίνι σας είναι ένα τηλέφωνο... Είστε μωρό και παίζετε κάποιο παιχνίδι; Ποιος θα σας ακούσει; Μα κι αν ακόμα πράγματι τηλεφωνούσατε στον Μητροπολίτη Τρύφωνα, δεν θα ερχόταν».

-«Τον έχω φωνάξει και θα δούμε τι συμβαίνει», είπε ο Στάρετς με πραότητα.

Μετά από μισή ώρα, χτύπησε το κουδούνι στην πόρτα. Την άνοιξαν. Ο υποδιάκονος του Μητροπολίτη Τρύφωνα είχε φθάσει για να τους προειδοποιήσει πως ο Μητροπολίτης θα ερχόταν στον Στάρετς, και ήδη είχε ξεκινήσει. Η έκπληξη της νοικοκυράς δεν είχε όρια.

Η συνάντηση των δύο Γερόντων ήταν πολύ συγκινητική. Με δάκρυα στα μάτια του ο Μητροπολίτης προσευχόταν για την θεραπεία του πατρός Ζωσιμά και του έλεγε τα εξής:

- «Σε θέλω. Ο Κύριος να σου χαρίσει ακόμα χρόνια ζωής να πας στον άλλο κόσμο μετά από μένα, ώστε να προσεύχεσαι για την ψυχή μου, όταν πετά προς την κόλαση. Σήκω, Γέροντα, σήκω να με εξομολογήσεις», είπε ο Μητροπολίτης.

- «Αγαπητέ μου Βλαντίκα, δεν μπορώ, δεν μπορώ ούτε να σηκώσω το κεφάλι μου από το μαξιλάρι, δεν μπορώ...».

- «Σήκω. Κάνε υπακοή».

Ο Στάρετς σηκώθηκε με πολλή δυσκολία και, βασταζόμενος από τον Μητροπολίτη, πήγε μπροστά στο εικονοστάσι, εξωμολόγησε τον αγαπητό του επισκέπτη και ξάπλωσε πάλι. Είχε χειροτερέψει.

Ο Μητροπολίτης έβαλε τα κλάματα και ikέτευσε τον Παντοκράτορα, τον Κύριό μας Ιησού Χριστό, να δώσει στον Στάρετς την υγεία του. Όλη η καρδιά του Βλαντίκα Τρύφωνα ήταν ενωμένη με τον Κύριο. Η προσευχή του ήταν φλογερή, δυνατή. Προσευχήθηκε επίσης στην Θεομήτορα, την Βασίλισσα του Ουρανού και της Γης, για να συγκινήσει αυτή, η Πανάχραντος

Μητέρα, με τις ικεσίες της, τον Υιόν της να χαρίσει λίγο χρόνο ζωής ακόμη στον στάρετς Ζωσιμά, έτσι ώστε να συλλειτουργήσει μαζί του, αφού θα σηκωνόταν με θαύμα και θα δυνάμωνε αρκετά.

Αποχαιρέτισθηκαν. Ο Στάρετς ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του, κατάλευκος σαν λείψανο. Ο Βλαντίκα Τρύφων, βαθιά συγκινημένος από την υπακοή και την αγάπη του Στάρετς, αλλά και βαθιά στενοχωρημένος για την σοβαρή αρρώστια του, πήγε κατ' ευθείαν στον ναό της Αναλήψεως, όπου ήταν να λειτουργήσει.

Στο τέλος της Λειτουργίας, ο Μητροπολίτης μίλησε στον κόσμο: «Αδελφοί μου, σας παρακαλώ θερμώς να προσευχηθείτε για τον στάρετς Ζωσιμά που είναι βαριά ασθενής. Δεν τον γνωρίζετε όλοι σας εδώ, εγώ όμως θα σας πω τι άνθρωπος είναι. Όταν ήμουν νέος και ζούσα στην Πετρούπολη ως αρχιμανδρίτης, πέρασα μιά τέτοια φρικτή κατάσταση που ήθελα να εγκαταλείψω την θέση και τον βαθμό μου και να αρχίσω μια εντελώς διαφορετική ζωή. Όμως κάποιος μου είπε πως έπρεπε να γνωρίσω κάποιον μοναχό από το μοναστήρι της Αγίας Τριάδος του αγίου Σεργίου, ο οποίος είχε έλθει στην Πετρούπολη για να κάνει έρανο και που δεν ήταν ένας τυχαίος άνθρωπος. Δεν θα είναι χωρίς ενδιαφέρον για σας, μου λέγανε. Εξέφρασα κι εγώ την επιθυμία μου να γνωρισθώ μαζί του. Και, μετά από μιά νύκτα που πέρασα συνομιλώντας μαζί του, το πρωί οι σκέψεις μου και τα αισθήματά μου είχαν εντελώς αλλάξει. Και χάρη στον Στάρετς βλέπετε τώρα μπροστά σας εμένα τον γέροντα, τον αδύνατο Μητροπολίτη Τρύφωνα».

Κατόπιν τούτου, ολόκληρο το εκκλησίασμα έπεσαν στα γόνατά τους και ο Μητροπολίτης άρχισε μιά «παρακλήση» για την υγεία του σοβαρά ασθενούντος στάρετς Ζωσιμά.

Πόσο φλογερά, πόσο δυνατά προσευχόταν ο Δεσπότης!

«Αυτός είναι που με έσωσε», έλεγε, «που σας έδωσε τον Μητροπολίτη Τρύφωνα. Αυτός ήταν που έβγαλε την ψυχή μου από την ομίχλη των πειρασμών και της χάρισε το φως και την δύναμη της αγάπης. Τώρα κατάκειται στο κρεβάτι του θανάτου, αυτός που έγινε ένας μεγάλος στάρετς, στην καρδιά του οποίου ζουν χιλιάδες ζητιάνοι και άθλιοι. Είναι κοντά στον θάνατο. Μέσα στις καρδιές σας γονυπετήσατε πάλι και πάλι, ικετεύοντας για τον ευεργέτη μου, τον βαριά ασθενούντα στάρετς Ζωσιμά».

Και πράγματι, αυτή η ακολουθία της Παρακλήσεως έκανε το θαύμα. Μέσα σε λίγες ημέρες ο Στάρετς ένοιωσε καλύτερα, άρχισε κιόλας να συνέρχεται. Όταν πληροφορήθηκε για την παρακλήση που έκαναν γι' αυτόν στον ναό της Αναλήψεως, ο πατήρ Ζαχαρίας είπε με ένα μικρό χαμόγελο: «Ναι, ήδη άκουσα. Άκουσα για το θαύμα του αποκεριού Τρύφωνος».

Ο Στάρετς έλεγε τον Βλαντίκα Τρύφωνα «αποκέρι», διότι ήξερε πως η επίγεια ζωή του θα έληγε γρήγορα, πολύ γρήγορα.

Όταν λοιπόν ο Μητροπολίτης έπεσε για τελευταία φορά άρρωστος, ο Στάρετς προσευχήθηκε γι' αυτόν με συγκινητική αγάπη. Κι όταν κοιμήθηκε, οι ιδιαίτερες δεήσεις του Στάρετς γι' αυτόν έγιναν πιο έντονες και έδωσε την εντολή σε μας, τα πνευματικά του τέκνα, να μνημονεύσουμε τον Μητροπολίτη και όλα τα δικά του πνευματικά τέκνα και τούς συγγενείς του.

Ο Στάρετς με έστειλε στον τάφο του Βλαντίκα Τρύφωνος. Δεν είχε λουλούδια επάνω του. Ο Βλαντίκα δεν είχε δώσει ευλογία να στολίσουν τον τάφο του. Πολύς κόσμος, με δάκρυα στα μάτια τους, συνόδευσε το λείψανό του. Ενταφιάσθηκε στο Γερμανικό Νεκροταφείο.

- «Ο φίλος μου ο Βλαντίκα Τρύφων ήθελε να ζήσω δύο χρόνια ακόμα μετά την κοίμησή του. Λοιπόν, ας γίνει κατά τις αγιές του ευχές».

Και πράγματι, ο Στάρετς έζησε κοντά μας δυό χρόνια ακόμα.

Έχοντας γίνει πάρα πολύ αδύνατος και βυθισμένος εντελώς στην προσευχή, οδηγούσε τις ψυχές των ανθρώπων, όπως και πριν, κοντά στον Κύριο δείχνοντάς τους την μετάνοια, η οποία τους αναγεννούσε μαζί με τις αγιές του ευχές. Ήταν σαν να βαστούσε τις καρδιές μας μέσα στα χέρια του. Μας κρατούσε με τις προσευχές του και την ζωή του. Προσπάθησε να μας κάνει να αγαπούμε και σκεπτόμαστε την Αγία Τριάδα πιο βαθιά, πιο δυνατά και να αγωνιζόμαστε για την απόκτηση του Αγίου Πνεύματος μέσα στις καρδιές μας.

«Ο στάρετς Ζαχαρίας (Ζωσιμάς)»

Ορμύλια 1982, σελ. 138-143

Περιστατικό από το βίο του γνωστού Αγιορείτη Χατζηγιώργη:

Ο Χατζηγιώργης επαρουσίαζε ως δόκιμος ποικίλα χαρίσματα. Η Χάρις του Θεού τον είχε επισκεφθεί εις πρώιμον ηλικίαν.

Κάποτε, ενώ προσηύχοντο όλοι εις την καλύβην των, ποιούντες τον «κανόνα» των, ξημερώματα, εν καιρώ χειμώνος, ήκουσεν την φωνήν του Γέροντός του να λέγει: «**Καλογέρια μου σώστε με**». Έτρεξε και το είπε εις τον μεγαλύτερον παραδελφόν του, αλλά εκείνος, δυστυχώς, τον εμάλλωσε:

- Άντε πήγαινε, πλανεμένε, κάνε τον κανόνα σου. Και μη δίνεις σημασία...

Έκανε υπακοήν ο δόκιμος τότε Γαβριήλ (και μετέπειτα Χατζηγιώργης). Δια δευτέραν φοράν όμως ακούει σπαρακτικήν την φωνήν του Γέροντός του, να λέγει: «Καλογέρια μου σώστε με. Βρίσκομαι κοντά στον Σταυρό που είναι στον Ζυγό, πριν την Κερασιά και κινδυνεύω. Βοηθήστε με».

Πηγαίνει στον παραδελφόν του και του λέγει:

- Ο Γέροντάς μας κινδυνεύει και βρίσκεται ψηλά στον Σταυρό.

Εκείνος τον εμάλλωσε πολύ.

Τόσο πλανεμένος είσαι; Ακούς την φωνήν του Γέροντος από τον Σταυρό, που απέχει δύο ώρες δρόμον; Τότε ο Γαβριήλ τον παρεκάλεσε.

Κάνε, πάτερ μου, ένα «σταυρωτό» κομπροσχοίνι και δώσε προσοχή και θα δεις.

Πράγματι. Μόλις ήρχισε κι εκείνος να προσεύχεται λέγοντας την «ευχή» και έκανε ένα-δύο σταυρούς ήκουσε την απεγνωσμένην φωνήν του Γέροντος.

Αμέσως ετύλιξαν βέργες με σχοινιά γύρω από τα πόδια των, ώστε να μη βουλιάζουν μέσα εις τα χιόνια, και ξεκίνησαν. Έκαναν περίπου μισήν ημέραν δια να φθάσουν από τα Κουσοκαλύβια μέχρι τον Σταυρόν. Το χιόνι είχε υπερβεί το μέτρον εις πολλά σημεία.

Ο Γέροντας των παπα-Νεόφυτος, ερχόμενος από την Αγίαν Άνναν προς την Κερασιάν, είχαν αποκάμει από την κούρασιν. Εβούλιαξε μέσα εις το χιόνι και δεν ηδύνατο να κινηθή. Όταν έφθασαν τα καλογέρια του ήτο παραχωμένος εις τα χιόνια και μετά βίας ανέπνεεν. Τον μετέφεραν κάτω εις την Κερασιάν, προσφέροντες εις αυτόν τας πρώτας βοηθείας, και εν συνεχεία εις τα Κουσοκαλύβια. Είναι γεγονός ότι εκείνο που έσωσε τον παπά-Νεόφυτον ήτο η προσευχή του Γαβριήλ (Χατζηγιώργη). (σελ.429)

ΑΘΩΝΙΚΟΝ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟΝ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΙΩΑΝΝΙΚΙΟΥ, ΕΚΔΟΣΙΣ Β

Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΝ ΑΓ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΑΛΑΜΑ, ΚΟΥΦΑΛΙΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 1991

Για το 1ο της πνευματικής επικοινωνίας (με τον γέροντα Θεοδόσιο Καρουλιώτη):

http://www.imdleo.gr/diaf/2010/03/Theodosios_Karoyl.htm

www.imdleo.gr